

АСАДУЛЛОҲ ШАЪБОНӢ

اسدالله شعبانى

**ЯК НАФАР РАФТ
АЗ КАНОРИ ДИЛАМ**

(Ошиқонаҳое барои навҷавонон)

یک نفر رد شد از کنار دلم

عاشقانه هایی برای نوجوانان

Душанбе
«Бебок»
2016

ББК 84 Точик 7-5
Ш-81

Аз хатти ниёкон баргардони
Сироҷиддин Иқромӣ

Мухаррир *Мубашири Акбарзод*

Ш-81 **Асадуллоҳ Шаъбонӣ.**
Як нафар рафт аз канори дилам.
– Душанбе: «Бебок», 2016, 64 саҳ

Ҳар як шеъри ин маҷмӯа ораста бо хушбӯйҳои гулҳои табиат аст, бо нақхати хушу гуворо ишқу зебоиро тараннум менамояд ва аз муаллиф эҳдост ба ошиқони шайдо ва дӯстдорони каломи мавзун.

© Асадуллоҳ Шаъбонӣ, 2016

ПАЙМОН

Дасти ман дар дасти ту,
Дасти ту дар дасти ман,
Мо ба ҳам пайвастам.

Дар дили ман меҳри ту,
Дар дили ту меҳри ман,
Ҳарду паймон бастам.

пيمان

دست من در دست تو
دست تو در دست من
ما به هم پیوسته ایم
در دل من مهر تو
در دل تو مهر من
هر دو پیمان بسته ایم

ИШҚИ МО

Дӯстат дорам, вале

аз ту пинҳон мекунам.

Ман намедонам чаро

инчунин худро парешон мекунам.

Ман намедонам чаро

бо ту аз эҳсос гуфтан мушкил аст.

Гарчи мегӯянд мардум аз қадим:

«Ошиқӣ кори дил аст».

Кош мешуд, ишқи мо

биме аз эҳсоси озодӣ надошт.

Кош мешуд, дасти ту

ишқи худро тӯи дастам мегузошт!

عشق ما

دوستت دارم ولی
از تو پنهان می کنم
من نمی دانم چرا
اینچنین خودرا پریشان می کنم
من نمی دانم چرا
با تو از احساس گفتن مشکل است
گرچه می گویند مردم از قدیم
عاشقی کار دل است
کاش می شد عشق ما
بیمی از احساس آزادی نداشت
کاش می شد دست تو
عشق خود را توی دستم می گذاشت

ПАРВОЗ

Парвози парасту

дар ойинаи об тарак хӯрд.

Дар чашми ману панчараҳо

хоб тарак хӯрд.

Ойинаи моро

Хуршед ба гулҳои чаман дод.

Лабханди ту гул кард,

Як ҳадя ба ман дод.

Аз синаи ман панчарае сӯйи ту во шуд.

Як даста парасту

Дар ойинаи субҳ раҳо шуд.

پرواز

پرواز پرستو

در آینه ی آب ترک خورد

در چشم من و پنجره ها

خواب ترک خورد

آینه ی مارا

خورشید به گل های چمن داد

لبخند تو گل کرد

یک هدیه به من داد

از سینه ی من پنجره ای سوی تو وا شد

یک دسته پرستو

در آینه ی صبح رها شد

ҚОЧИ ЛИМЎ

Рӯзе аз рӯзҳои дарсу килос
Зиндагӣ бо лабони мо хандид,
Ишқ пайдо шуду салому сукут
Дар нахустин нигоҳи мо рӯйид.

Хилвате ёфтему чое доғ.
Ҳар ду бо ҳам канори ҳам будем.
Сандалиҳо таоруфе нав буд,
Андаке дар таоруф осудем.

Тӯи дасти ту буд лимӯе,
Талх? Ширин? Чӣ гуна? Ёдат ҳаст?
Бо ҳамон меҳрубонии азали
Пӯст кандӣ барои ман бо даст.

Тӯи бушқоби¹ кӯчаке чидӣ,
Аввалин қочро ба ман додӣ.
Диламон гарми ларзиши ширин,
Лабмон масти хандаи шодӣ.

Дӯстӣ буду ларзиши дилу даст,
Ки ҷаҳон тоза гашту рангин гашт.
Бо ҳамон қочи кӯчаку лимӯ
Талхии рӯзгор ширин гашт!

¹ Бушқоб – табақ, зарфи ғизохӯрӣ.

قاچ لیمو

روزی از روزهای درس و کلاس
زندگی با لبان ما خندید
عشق پیدا شد و سلام و سکوت
در نخستین نگاه ما روید

خلوتی یافتیم و چایی داغ
هر دو باهم کنار هم بودیم
صندلی ها تعارفی نو بود
اندکی در تعارف آسودیم

توی دست تو بود لیمویی
تلخ؟ شیرین؟ چگونه؟ یادت هست؟
با همان مهربانی ازلی
پوست کندی برای من با دست

توی بشقاب کوچکی چیدی
اولین قاچ را به من دادی
دلماں گرم لرزش شیرین
لبماں مست خنده ی شادی

دوستی بود و لرزش دل و دست
که جهان تازه گشت و ر نگین گشت
با همان قاچ کوچک لیمو
تلخی روز گار شیرین گشت!

ҲАМРОҲ

Ҳамроҳи манӣ, ҳамеша бо ман,
Пайваста ба баргу реша бо ман.
Лабханд бизан, ки то бирӯяд
Гул-гул ҳама боғу беша бо ман.
Инак ҳама тоҷи ишқ бо ту,
Ҳангомаи кӯҳу теша бо ман.
Бо ин ҳама нашкани диламро,
Санг аз туву ҳар чӣ шиша, бо ман.

همراه

همراه منى هميشه با من
پيوسته به برگ و ريشه با من
لبخند بزن كه تا برويد
گل گل همه باغ و بيشه با من
اينك همه تاج عشق باتو
هنگامه ي كوه و تيشه بامن
با اين همه نشكنى دلمرا
سنگ از تو و هر چه شيشه با من

СИМУРҒ

Они ту, ки «Он» дорӣ.
Аз дӯст нишон дорӣ.
Лабрезию медонам
Муҳре ба даҳон дорӣ.
Пойе ба замин баста,
Дасте ба замон дорӣ.
Сабзӣ ҳама тан, сабзӣ,
Ранг аз дилу ҷон дорӣ.
Ман ҳар чӣ ки меҳоҳам,
Бешак, ту ҳамон дорӣ.
Мурғе на, ки симурғӣ
Бар Қоф макон дорӣ.
Дар банд намегунҷӣ
Ном аз ҳамагон дорӣ.

سیمرغ

آنی تو که "آن" داری
از دوست نشان داری
لبریزی و می دانم
مهری به دهان داری
پایی به زمین بسته
دستی به زمان داری
سبزی همه تن سبزی
رنگ از دل و جان داری
من هر چه که می خواهم
بی شک تو همان داری
مرغی نه که سیمرغی
بر قاف مکان داری
در بند نمی گنجی
نام از همگان داری

ПИЛЛАҲОИ ДАРЁ

Меомадему қойиқ
Лабрези ханда мешуд.
Бо мавҷҳои дарё
Дилҳо паранда мешуд.

Аз шавқи шодмонӣ
Фарёд мекашидем.
Аз пиллаҳои обӣ
Ангор, мепаридем.

Ё акс мегирифтем
Бо мурғҳои дарё.
Ё даст мекашидем
Бар мавҷҳои зебо.

Ман будаму ту будӣ,
Бо ҳам ягона будем.
Оғӯши зиндагиро
Бо ишқ мекушудем.

Акнун канори соҳил
Моему сангу шиша.
Эй кош, то ҳамеша...
Эй кош, то ҳамеша...

پله های دریا

می آمدیم و قایق
لبریز خنده می شد
با موج های دریا
دل ها پرنده می شد

از شوق و شادمانی
فریاد می کشیدیم
از پله های آبی
انگار می پریدیم

یا عکس می گرفتیم
با مرغ های دریا
یادست می کشیدیم
بر موج های زیبا

من بودم و تو بودی
باهم یگانه بودیم
آغوش زندگی را
با عشق می گشودیم

اکنون کنار ساحل
ماییم و سنگ و شیشه
ای کاش تا همیشه...
ای کاش تا همیشه...

ДАРАХТ ВА ПРАНДА

Орзуи як дарахти хушк
Сабз будан аст,
Орзуи як паранда ҳам
Пар гушудан аст.
Ман дарахтаму ту ҳам парандай,
Сӯйи ман биё.
Шохаҳои ман пур аз чавона аст,
Осмони синаам барои ту
Ошона аст.

درخت و پرندہ

آرزوی یک درخت خشک
سبز بودن است
آرزوی یک پرندہ ہم
پر گشودن است
من درختم و تو هم پرندہ ای
سوی من بیا
شاخه های من پر از جوانه است
آسمان سینه ام برای تو
آشیانه است.

КОШ МЕШУД

Сода мисли осмонӣ,
Тоза чун рангинкамонӣ.
Беҳтарин гул бар заминӣ,
Эмин аз дасти замонӣ.
Дар зарофат беназирӣ,
Дар тароват навҷавонӣ.
Чобуку ширину тардӣ
Орзуи ошиқонӣ.
Мисли як оҳанги гармӣ,
Мисли овози банонӣ.
Ҳар чӣ мегӯям, ҳаминӣ,
Ҳар чӣ мехоҳам, ҳамонӣ.
Кош мешуд, то ҳамеша
Дар канори ман бимонӣ.

کاش می شد

ساده مثل آسمانی
تازه چون رنگین کمانی
بهترین گل بر زمینی
ایمن از دست زمانی
در ظرافت بی بی نظیری
در طراوت نو جوانی
چابک و شیرین و تردی
آرزوی عاشقانی
مثل یک آهنگ گرمی
مثل آواز بنانی
هر چه می گویم همینی
هر چه می خواهم همانی
کاش می شد تا همیشه
در کنار من بمانی

ГУЛЕ ЧИДАМ БАРОИ ТУ

Либоси тоза пӯшидам,
Ба мӯҳоям задам шона.
Гуле чидам барои ту,
Шудам монанди парвона.

Давидам, дар задам, гуфтам:
Манам дар пушти дар, во кун!
Бароят як гул овардам,
Биё, худро тамошо кун!

Ту бо чашмоне аз руъё
Маро дар қоби дар дидӣ.
Гирифтӣ шоҳаи гулро,
Задӣ лабханду хандидӣ.

Ҳанӯз он шуълаи лабханд
Бароям машъали роҳ аст.
Ман аз он лаҳза донидам,
Ки дил бе ишқ гумроҳ аст.

گلی چیدم برای تو

لباسی تازه پوشیدم
به موهایم زدم شانه
گلی چیدم برای تو
شدم مانند پروانه

دویدم در زدم گفتم:
منم در پشت در واکن
برایت یک گل آوردم
بیا خود را تماشاکن

تو با چشمانی از رؤیا
مرا در قاب در دیدی
گرفتی شاخه ی گل را
زدی لبخند و خندیدی

هنوز آن شعله ی لبخند
برایم مشعل راه است
من از آن لحظه دانستم
که دل بی عشق گمراه است

ШАБНАМ ВА ДАРЁ

Субҳи рӯзе шабнаме
Рӯйи гулбарге нишаст.
Чашми худро боз кард,
Дар ҳаёху шишаи хобаш шикаст.

Чизҳои тоза дид,
Бас шулуғу бас шигифт.
Чун дилаш шафоф буд,
Аксе аз зебоии онҳо гирифт.

Ман давидам сӯйи ӯ,
То тамошояш кунам.
Лаҳзае бо шеъри худ
Мисли дарё, мисли дарёяш кунам.

Акси манро ҳам гирифт
Шабнами шаффофи дашт.
То ки сар зад Офтоб
Аксҳоро бурд, дигар барнагашт!

شب‌نم و دریا

صبح روزی شب‌نمی
روی گلبرگی نشست
چشم خود را باز کرد
در هیاهو شیشه‌ی خوابش شکست

چیزهای تازه دید
بس شلوغ و بس شگفت
چون دلش شفاف بود
عکسی از زیبایی آن‌ها گرفت

من دویدم سوی او
تا تماشایش کنم
لحظه‌ای با شعر خود
مثل دریا مثل دریایش کنم

عکس من را هم گرفت
شب‌نم شفاف دشت
تا که سر زد آفتاب
عکس‌ها را برد دیگر بر نگشت!

ЛОЛАИ ВОЖГУН

Дано, Дано, чӣ кӯхӣ,
Чӣ кӯхи бошукӯхӣ!
Барои ман ҳамеша
Ту қуллаи чаҳонӣ.
Шигифту сарфарозӣ,
Қашангу меҳрубонӣ.
Тоҷи ту тоҷи Хуршед,
Тахти ту осмон аст.
Доманаат бароям ошён аст
Ҳар гули орзуе
Сар зада аз гӯшаи пероҳанат.
Ин дили ман, ки гӯйӣ
Лолаи вожгунест
То абад овехта бар доманат.

لاله ی واژ گون

دنا دنا چه کوهی
چه کوه با شکوهی!
برای من همیشه
تو قله ی جهانی
شگفت و سر فرازی
قشنگ و مهربانی
تاج تو تاج خورشید
تخت تو آسمان است
دامنه ات برایم آشیان است
هر گل آرزویی
سر زده از گوشه ی پیراهنت
این دل من که گویی
لاله ی واژ گونی ست
تا ابد آویخته بر دامت

ОБИИ ЧАШМОНИ ТУ

Эй гули зебои дашт,
Хандаҳоят моли кист?
Хандаҳоят ранг-ранг,
Шуълаҳои зиндагист.

Хандаҳоят сурате,
Ё ба ранги оташ аст.
Чашмҳои обият
Бистари оромиш аст.

Боғи лабхандат пур аз
Гардиши парвонаҳост.
Обии чашмони ту
Бо парасту ошноост.

То нигоҳат мекунам,
Ишқ пайдо мешавад.
Болҳои ошиқӣ
То Худо во мешавад.

آبی چشمان تو

ای گل زیبای دشت
خنده هایت مال کیست؟
خنده هایت رنگ رنگ
شعله های زندگیست

خنده هایت صورتی
یا برنگ آتش است
چشم های آبیت
بستر آرامش است

باغ لبخندت پر از
گردش پر وانه هاست
آبی چشمان تو
با پرستو آشناست

تا نگاهت می کنم
عشق پیدا می شود
بال های عاشقی
تا خدا وامی شود

ЧАШМОНИ ОШНО

Чи баҳорона харфҳо дорӣ,
Мавҷе аз сабз то Худо дорӣ.
Дилат аз Офтоб танҳотар,
Осмони фарохно дорӣ.
Гираҳ аз хони ошиқон бикшо,
Ту ки дасти гираҳкушо дорӣ.
Ба ту бегонагӣ намезебад,
Ки ду чашмони ошно дорӣ.
Ман туро чун паранда мехоҳам,
Ки ту озодии маро дорӣ.

چشمان آشنا

چه بهارانه حرف ها داری
موجی از سبز تا خدا داری
دلت از آفتاب تنهاتر
آسمانی فراخنا داری
گره از کار عاشقان بگشا
تو که دست گره گشا داری
به تو بیگانگی نمی زبید
که دو چشمان آشنا داری
من تو را چون پرنده می خواهم
که تو آزادی مرا داری

ГИЛА

Боз дидам туро пас аз чанде
На саломе ба лаб, на лабханде.
Сари роҳи ту истодам сахт,
Дили худро задам ба соқи дарахт!
Аз ҳамон дур, то маро дидӣ,
Аҳм кардию чашм дуздидӣ.
Боз безътиноият гул кард,
Дилам аз дасти ошиқӣ хул кард.
Хам шудам, то магар салом кунам,
Хандае аз лаби ту вом кунам.
Дидам, афсӯс, боз лаҷ кардӣ,
Роҳи худро дубора қач кардӣ.
Мисли бегона рад шудӣ, рафтӣ,
Хуб будию бад шудӣ, рафтӣ.
Байни то мо ҳамеша фосила аст,
Кори ман бо ту то абад гила аст.

گله

باز دیدم تو را پس از چندی
نه سلامی به لب نه لبخندی
سر راه تو ایستادم سخت
دل خود را زدم به ساق درخت!
از همان دور تا مرا دیدی
اخم کردی و چشم دزدیدی
باز بی اعتنائیت گل کرد
دلّم از دست عاشقی هل کرد
خم شدم تا مگر سلام کنم
خنده ای از لب تو وام کنم
دیدم افسوس باز لج کردی
راه خود را دوباره کج کردی
مثل بیگانه رد شدی رفتی
خوب بودی و بد شدی رفتی
بین ما تا همیشه فاصله است
کار من با تو تا ابد گله است

ҒУРУРИ КӢХ

КӢхро, ки дидаӢ

Чи бошукӢх

Сар фаро кашида то ба осмон,

Хам намекунад саре барои ин

ба пойи он

КӢх худ манам, ки бо ғурури сангиям

То ҳамеша истодаам

Дил ба меҳрубонии ту додаам.

غرور کوه

کوه را که دیده ای
چه با شکوه
سر فراکشیده تا به آسمان
خم نمی کند سری برای این
به پای آن
کوه خود منم که با غرور سنگیم
تا همیشه ایستاده ام
دل به مهربانی تو داده ام

АНДУҶИ АВРОШИМО

Салом, моҳии дарё,
Дар обҳои хаёли,
Раҳо зи тӯру зи қуллоб,
Нухуфта дар гули қоли.

Кучост қасри булӯрин?
Кучост хилвати обӣ?
Дилам дубора гирифта
Аз ин ҷаҳони ҳубобӣ.

Чӣ қадр бетутаринам
Ба хушксолии эҳсос.
Маро дубора садо кун
Ба боғи қолии эҳсос!

اندوه اوراشیما

سلام ماهی دریا
در اب های خیالی
رها ز تور و زقلاب
نهفته در گل قالی

کجاست قصر بلورین
کجاست خلوت آبی
دلم دوباره گرفته
از این جهان حبابی

چه قدر بی تو ترینم
به خشکسالی احساس
مرا دوباره صدا کن
به باغ قالی احساس!

ҲАМСОЯ

Ману ту бо ҳамему

ҳамсоя,

Хонаи мо канори ҳам,

бо ҳам.

Тути пир истода тӯи ҳаёт,

Соқаш дар миёнаи девор,

Чатраш аммо гушуда бар сари мост.

Ту аз он сӯю ман ҳам аз ин сӯй,

Дастҳомон ба кори чидани тут,

Диламон дар ҳавои пайвастан,

Ишқамон: мавче аз салому сукут.

همسایه

من و تو با همیم و

همسایه

خانه ی ما کنار هم

با هم

توت پیر ایستاده توی حیاط

ساقه اش در میانه ی دیوار

چترش اما گشوده بر سر ماست

تو از آن سوی و من هم از این سو

دست هامان به کار چیدن توت

دلمان در هوای پیوستن

عشقمان: موجی از سلام و سکوت

БОҒЕ ҲАМА РАНГ

Рӯд,

як рӯди баланд

то кучо

чорӣ буд?

Нағмааш, нағмаи бедорӣ буд.

Дашт дар партави меҳр

Ҷунбиши дигар дошт,

Кӯҳ ҳам шеъри маро бовар дошт,

Ки ту ногоҳ ба ман пайвастӣ,

Мисли боғе, ҳама ранг!

Роҳи дарё шуданамро бастӣ...

باغی همه رنگ

رود

یک رود بلند

تا کجا؟

جاری بود

نغمه اش نغمه ی بیداری بود

دشت در پرتو مهر

جنبشی دیگر داشت

کوه هم شعر مرا باور داشت

که تو نا گاه به من پیوستی

مثل باغی همه رنگ!

راه دریا شدنم رابستی ...

ОХИРИ ХАТ

Бо ин ҳама сол дуриятро
Дар пилаи ғам хазида будам.
Аз омаданат ҳазор тасвир
Дар хотирам офарида будам.
Дар дил пас аз он ки боз гардӣ,
Сад нақшаи нав кашида будам.
То он ки хабар шудам, расидӣ?
– Инро зи худат шунида будам –
Аз хона барои дидабӯсӣ
Бо шопаракон парида будам.
Бо диданат, эй ғариба, афсӯс,
То охири хат расида будам.
Аз дидани ту дилам гирифта,
Эй кош, туро надида будам...

آخر خط

با این همه سال دوریت را
در پیله ی غم خزیده بودم
از آمدنت هزار تصویر
در خاطرم آفریده بودم
در دل پس از آنکه باز گردی
صد نقشه ی نو کشیده بودم
تا آنکه خبر شدم رسیده
این را ز خودت شنیده بودم
از خانه برای دیده بوسی
با شاپرکان پریده بودم
با دیدنت ای غریبه افسوس
تا آخر خط رسیده بودم
از دیدن تو دلم گرفته
ای کاش تو را ندیده بودم...

ПАЙҒОМ

Ҳаргиз гуле аз боғи ин дунё нахоҳам чид,

Ҳатто гуле аз домани Хуршед.

Аммо на аз ин рӯ, ки гул зебост,

Ё ғунчааш лабханди ин дунёст.

Танҳо барои он ки аз рӯят

Гул вомҳо,

Гул вомҳо,

Гул вомҳо дорад,

Бо ман бaсе пайғомҳо,

Пайғомҳо,

Пайғомҳо дорад.

پیغام

هر گز گلی از باغ این دنیا نخواهم چید
حتی گلی از دامن خورشید
اما نه از این رو که گل زیباست
یا غنچه اش لبخند این دنیاست
تنها برای آنکه از رویت
گل وام ها
گل وام ها
گل وام ها دارد
بامن بسی پیغام ها
پیغام ها
پیغام ها دارد

ҚУ

Парии чашмаҳои Долоҳу
Пулакипӯш, осмонгесӯ.
Дар нигоҳаш таронаи Хуршед,
Бар лабонаш шукуфаҳои ҳулу
Гоҳ дар шакли духтаре кӯчак,
Гоҳ дар нақшу номи як бону.
Ман ҳамон чашма, чашмаи ширин,
Ў дар оҳанги об ойинапӯ.
Тоқи бустон нишоне аз ҳунараш,
Бесутун бозтоби чилваи ў.
Баста пайванди дӯстӣ бо ман
Ҳамчу Симинарӯд бо Қурасу.
Роҳи мо то ҳамешаи дарё,
Дили мо кӯлабори рози мағӯ.
Чашм дар роҳаму намедонам,
Ки бар ин мавҷ кай нишинад қу.

قو

پری چشمه های دالاهو
پولکی پوش آسمان گیسو
در نگاهش ترانه ی خورشید
بر لبانش شکوفه های هلو
گاه در شکل دختری کوچک
گاه در نقش و نام یک بانو
من همان چشمه چشمه ی شیرین
او در آهنگ آب آینه پو
طاق بستان نشانی از هنرش
بیستون باز تاب جلوه ی او
بسته پیوند دوستی با من
همچو سیمینه رود با قره سو
راه ما تا همیشه ی دریا
دل ما کوله بار راز مگو
چشم در راهم و نمی دانم
که بر این موج کی نشیند قو

СОЗИ СИМИНАРӮД

Ман пур аз сози Симинарӯдам,
Солҳо содагиро сурудам.
Шавқи дарё шудан доштам ман,
Дил ба шодӣ барафроштам ман.
Чашма будам, ки лабрес гаштам,
Рафтам, аз кӯху дарё гаштам.
Омадам аз баландои Алванд,
Дил пур аз шӯру лаб пур зи лабханд.
Пасту боло ба ҳар сӯ давидам,
То туро дидам, аз худ рамидам.
Бо ту дастони ман ошно шуд,
Дарраҳо, сахраҳо роми мо шуд.
Дастии ту кӯчаку чавҳарӣ буд,
Зиндагӣ чанги деу парӣ буд.
Дастии ман рангу бӯйи алаф дошт,
Синаам гавҳаре дар садаф дошт.
Бо ту пайвастаму тоза гаштам,
Аз ғами хушксолӣ гузаштам.
Гарчи роҳам пур аз сангу кӯҳ аст,
Бо ту дарё шудан бошукӯҳ аст.

ساز سیمینه رود

من پر از ساز سیمینه رودم
سال ها سادگی را سرودم
شوق دریا شدن داشتم من
دل به شادی بر افراشتم من
چشمه بودم که لبریز گشتم
رفتم از کوه و دریا گذشتم
آمدم از بلندای الوند
دل پر از شور و لب پر ز لبخند
پست و بالا به هر سو دویدم
تا تو را دیدم از خود رمیدم
با تو دستان من آشنا شد
دره ها صخره ها رام ما شد
دست تو کوچک و جوهری بود
زندگی جنگ دیو و پری بود
دست من رنگ و بوی علف داشت
سینه ام گوهری در صدف داشت

با تو پیوستم و تازه گشتم
از غم خشکسالی گذشتم
گرچه راهم پر از سنگ و کوه است
با تو دریا شدن باشکوه است

РӯЗИ ИШҚ

Имрӯз, ки рӯзи ошиқон аст,
Ҳангоми дилу сипандгон аст.
Як ҳадя гирифтаам бароят,
Ин шеваи мардуми ҷаҳон аст.
Дар ҳадяи ошиқона розест,
Розе, ки аз ину он ниҳон аст.
Ин ҳадя агарчи саҳт ночиз,
Аммо дили ошиқе дар он аст.

روز عشق

امروز که روز عاشقان است
هنگام دل و سپندگان است
یک هدیه گرفته ام برایت
این شیوه ی مردم جهان است
در هدیه ی عاشقانه رازیت
رازی که از این و آن نهان است
این هدیه اگرچه سخت ناچیز
اما دل عاشقی در آن است

ТУНГИ БУЛЎР

Рӯзе аз рӯзҳои охири сол,
Ўнбиши хоку гардиши пару бол...
Ҳама дунболи соли нав буданд,
Мисли ман дар бидав-бидав буданд.
Ногаҳон кӯк шуд сетори дилам,
Як нафар рад шуд аз канори дилам.
Тунге аз обу осмон дар даст,
Яке онро ба санги кина шикаст.
Кош, тунги булӯрнашкан буд,
Моҳии қирмизаш дили ман буд.

تنگ بلور

روزی از روز های آخر سال
جنبش خاک و گردش پر و بال...
همه دنبال سال نو بودند
مثل من در بدو بدو بودند
ناگهان کوچک شد سه تار دلم
یک نفر رد شد از کنار دلم
تنگی از آب و آسمان در دست
یکی آن را به سنگ کینه شکست
کاش تنگ بلور نشکن بود
ماهی قرمزش دل من بود

БО ДИЛЕ АЗ ДАРЁ

Чашмае бошу бирав,
Бирав, ҳар чо ки дилат хост, бигард,
Зиндагӣ кун, ҳама, бо ҳар кӣ дилат меҳоҳад.
Вале аз ёд мабар:
Агар аз он ҳама дилтанг шудӣ,
Боз баргарду биё.
Як нафар мунтазир аст,
Ки ба роҳат дилу қон сӯхтааст,
Бо диле аз дарё
Чашм бар омаданат дӯхтааст.

با دلی از دریا

چشمه ای باش و برو
برو هر جا که دلت خواست بگرد
زندگی کن همه با هر که دلت می خواهد
ولی از یاد مبر
اگر از آن همه دلتنگ شدی
باز برگرد و بیا
یک نفر منتظر است
که به راحت دل و جان سوخته است
با دلی از دریا
چشم بر آمدنت دوخته است.

ИШҚ

Гули сурхе ба ту додам, гуфтам:
Оҳ, ҳамбозии дирӯзии ман,
Ишкро бовар кун!
Ва ту лабханд задӣ, хандидӣ.
Пушти лабханди ту андӯхе буд,
Ки маро меларзонд.
Пушти лабханди ту ноқуси чудой мезад.
Дар сукути ғамнок
Тикаабре дидам,
К-аз фарози сари мо рад мешуд,
Дошт ором-ором,
Мисли як қоқи кӯчак мерафт,
Ишқ бо тӯпу арӯсак мерафт.

عشق

گل سرخی به تو دادم گفتم:
آه همبازی دیروزی من
عشق را باور کن!
و تو لبخند زدی خندیدی
پشت لبخند تو ناقوس جدایی می زد
در سکوتی غمناک
تکه ابری دیدیم
کز فراز سر ما رد می شد
داشت آرام آرام
مثل یک قایق کوچک می رفت
عشق با توپ و عروسک می رفت

БЕТУТАРИНАМ

Чӣ қадар бетутаринам,
Чӣ қадар бетобам.
Кучой, эй ҳамаи ман?
Кучой, эй ҳама ман.
Шукуфаҳои сафед аз дарахт меборад
Ва ишқ домана дорад.
Чаро диранг кунам,
Ки зиндагӣ зебост,
Ки себи колу расида
Ҳамеша мунтазири дастҳои ошиқи мост.

بی توترین

چه قدر بی توترینم
چه قدر بی تابم
کجایی ای همه ی من؟
کجایی ای همه من؟
شکوفه های سفید از درخت می بارد
و عشق دامنه دارد
چرا درنگ کنم
که زندگی زیباست
که سیب کال و رسیده
همیشه منتظر دست های عاشق ماست.

ЧУДОЙ

Бо хандаи зиракона гуфтӣ:
Бепарда ба ман бигӯ, чӣ кардам?
Лабханд задам, ки то надонӣ
Дар ғурбати ишқ гирия кардам.

Гуфтам ба ту бо нигоҳе аз шак:
Дидӣ, ки дил аз дилам гусастӣ?
Устураи ишқи ман ту будӣ,
Устураи ишқро шикастӣ.

Як лаҳза сукуту қатраи ашқ,
Яъне ки бирав, Худо ниғаҳдор!
Дастони баланди бевафой
Байни ману ту кашид девор.

Бархостию замона биншаст,
Ангор, ҳар ончи буд, гум шуд.
Ҳар номаву акси ёдгорӣ
Дар мавчи баланди дуд гум гашт...

جدایی

با خنده ی زیرکانه گفתי
بی پرده به من بگو چه کردم؟
لبخند زدم که تا ندانی
در غربت عشق گریه کردم

گفتم به تو با نگاهی از شک
دیدی که دل از دلم گسستی؟
اسطوره ی عشق من تو بودی
اسطوره ی عشق را شکستی.

یک لحظه سکوت و قطره ای اشک...
یعنی که برو خدا نگهدار
دستان بلند بی وفایی
بین من و تو کشید دیوار

بر خاستی و زمانه بنشست
انگار هر آنچه بود گم شد
هر نامه و عکس یادگاری
در موج بلند دود گم شد...

ХОБ

Хоб дидам, хоб дидам, хоби об,
Хоби дарё дар ғуруби Офтоб.
Мавҷ дидам, мавҷ дидам, мавҷи хун,
Хатге аз талваса дидам то чунун.
Хоб дидам ишқи беогӯшро,
Ҳой-ҳою гиряи хомӯшро.
Хоб дидам, он ки бо ман месурод,
Гарчи бо ман буд, лек аз ман набуд.
Он ки бо ман буд, по вопас кашид,
Рафту дар ойина ҳам худро надид.
Боғи эҳсосаш парешонӣ гирифт,
Пайкараш оҳанги вайронӣ гирифт.
Рафт то бераҳаҳои бекаси,
Боз ҳам ман мондаму дилвопасӣ...

خواب

خواب دیدم خواب دیدم خواب آب
خواب دریا در غروب آفتاب
موج دیدم موج دیدم موج خون
خطی از تلواسه دیدم تا جنون
خواب دیدم عشق بی آغوش را
های های، گریه خاموش را
خواب دیدم آنکه با من می سرود
گرچه با من بود لیک از من نبود
آنکه با من بود پا واپس کشید
رفت و در آینه هم خود را ندید
باغ احساسش پریشانی گرفت
پیکرش آهنگ ویرانی گرفت
رفت تا بی راهه های بی کسی
باز هم من ماندم و دلواپسی...

ФЕҲРИСТ

Паймон.....	3
Ишқи мо.....	4
Парвоз.....	6
Қочи лимӯ.....	8
Ҳамроҳ.....	11
Симурғ.....	12
Пиллаҳои дарё.....	14
Дарахт ва паранда.....	17
Кош мешуд.....	18
Гуле чидам барои ту.....	20
Шабнам ва дарё.....	22
Лолаи вожгун.....	24
Обии чашмони ту.....	26
Чашмони ошно.....	28
Гилад.....	30
Ғурури кӯҳ.....	32
Андӯҳи Аврошимо.....	34

Ҳамсоя.....	36
Боғе ҳама ранг.....	38
Охири хат.....	40
Пайғом	42
Қу.....	44
Сози Симинарӯд	46
Рӯзи ишқ	49
Тунги булӯр.....	50
Бо диле аз дарё	52
Ишқ	54
Бегутаринам	56
Қудой.....	58
Хоб	60

Асадуллоҳ Шаъбонӣ

**ЯК НАФАР РАФТ
АЗ КАНОРИ ДИЛАМ**

Ороиш ва саҳибандии *Ромиши Лоиқ*

Ба матбаа 01.04.2016 супурда шуд.
Чопаш 15.04.2016 ба имзо расид.
Қузъи чопӣ 4,0. Андозаи 60x84 ¹/₁₆.
Адади нашр 500 нусха.

Дар ҚДММ «Бебок» чоп шудааст.